TW : emotional breakdown, human sacrifice, fire, ritual violence
ความเศร้าและสภาวะสติแตก, พิธีกรรมบูชายัญมนุษย์, ความรุนแรงจากไฟ, ความรุนแรงเชิงศาสนา

16 มกราคม 1153 A.D.1153

แคลลิโอพีรู้ดีว่าญาติผู้พี่ของเธอน่ะจำวันเกิดของเจ้าตัวไม่ได้
แม้จะละเอียดอ่อนกับคนอื่นแค่ไหนแต่พอเป็นเรื่องของตัวเองกลับชอบละเลยอยู่เสมอ

เซอซัส ธีโอฟีโลส ไม่รู้แน่ๆว่าวันนี้คือวันอะไร

แคลลิโอพีไม่แปลกใจนัก เธอรู้ดีว่าเขาไม่ใช่คนจดจำเรื่องพวกนี้ เธอรู้ดีว่าเขาไม่ชอบงานเลี้ยง ไม่ชอบความเอิกเกริก ไม่ชอบเสียงดนตรีหรือกลิ่นเทียนที่หลอมละลายเป็นคราบบนผ้าปูโต๊ะลวดลายสวยงามที่เธอบรรลงเลือกและปูเองขึ้นมาเองกับมือ

แต่เธอก็ยังจัดมันขึ้นมาอยู่ดี

ไม่ใช่เพราะเธอคาดหวังสิ่งใดกลับมา ไม่ใช่เพื่อให้เขารักเธอมากขึ้น เห็นเธอเป็นน้องสาวที่น่ารักมากกว่าเดิม หรืออยากที่จะขอบคุณอะไรเป็นพิเศษ — แต่มันคือคำมั่นสัญญาที่เธอให้กับตัวเองไว้ ว่าจะทำเรื่องแบบนี้ทุกปีให้กับพี่ชายที่*ยังอยู่*ของเธอ

แคลลิโอพีไม่ใช่เด็กสาวที่ไร้เดียงสาขนาดนั้น หากเธอจะยิ้ม มันก็เป็นยิ้มที่เลือกสรรมาแล้ว หากเธอจะพูด ก็เป็นคำพูดที่ผ่านการกลั่นกรองให้เหมาะแก่ผู้รับฟัง แคลลิโอพีรู้ดีว่าตัวเองมีดีอะไร และใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ว่าได้เป็นอย่างดี ทว่า — ทุกอย่างที่เกี่ยวกับเซอซัสกลับไม่เคยถูกวางแผน หรือคำนวณเลยแม้แต่น้อย *(ยกเว้นถ้าเธออยากจะแกล้งญาติผู้พี่ล่ะนะ)*

ก็เป็น*พี่ชาย*นี่นา
เพราะเป็น *ธีโอฟีโลส* เป็น ครอบครัว

ประตูบานใหญ่ของบ้านวเปิดออกพร้อมเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบา รอยเท้าหนักแน่นของ**เซอซัส ธีโอฟีโลส** เหยียบย่ำเข้ามาในห้องที่เขาคิดว่าจะเหมือนกับทุกๆครั้ง แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น

กลิ่นหอมบางเบาของดอกไม้แห้งลอยคลุ้งในอากาศ ผสานกับแสงเทียนที่ส่องสะท้อนแก้ว คริสตัลระยิบระยับอยู่บนโต๊ะอาหารเล็ก ๆ ตรงมุมห้อง บนโต๊ะนั้นมีขนมอบโฮมเมด หน้าตาไม่เรียบร้อยแต่ดูตั้งใจ กับของขวัญห่อกระดาษเนื้อดีสีทองหม่น ทุกอย่างถูกจัดอย่างไม่ได้หรูหรามากเพราะเธอรู้ว่าเจ้าของวันเกิดคงไม่ชอบ แต่ก็นับว่า *เล่นใหญ่* พอสมควร

เธอยิ้มกว้าง โปรยกลีบดอกไม้รอบศรีษะของเขา

“สุขสันต์วันเกิดนะพี่”

แคลลิโอพียิ้ม เมื่อสีหน้าของเจ้าของวันคล้ายวันเกิด ดูจะเหมือนตกใจนิดหน่อย เธอลอบขำขัน เป็นอย่างนี้ทุกปี ลูกพี่ลูกน้องของเธอไม่เคยจำวันเกิดวันเองได้เลย

เซอซัสยังคงเป็นเซอซัส
เป็นพี่ชายที่ไม่ได้อ่อนโยนกับเธอมากนักตามประสาพี่น้อง
แต่ก็เป็นพี่ชายที่ไม่ได้หายไปไหน ไม่ได้จากไปโดยไม่ได้*บอกลา*

ในทุกครั้งที่เธอหันหลังให้ผู้คน เธอมักเผลอมองเงาของตัวเองลากยาวอยู่เบื้องหน้า—เป็นเงาเปลี่ยวเปล่าที่ยาวและเรียวราวกับถูกฉีกออกจากกาย คล้ายเป็นอีกตัวตนหนึ่งของเธอ ที่เดินอยู่โดยปราศจากมืออีกข้างของใครบางคนที่เคยกุมแน่นมาเสมอ

พี่ชายคนนั้น—ที่ครั้งหนึ่งเป็นทุกอย่างให้เธอ *เป็นแสง เป็นรอยยิ้ม เป็นโลกทั้งใบ* และเป็นหลักฐานว่าต่อให้เธอจะฉลาดเกินเด็ก หรือประหลาดเกินวัย ก็ยังมีใครสักคนที่ไม่เคยมองว่าเธอน่ากลัว เขาจะกุมมือเธอไว้ เส้นผมสีแดงนั่นเป็นประกายยามที่รอยยิ้มอ่อนโยนคอยปลอบประโลมเธอ

แต่เขาก็หายไป

ไม่ใช่จากไปด้วย***ความตาย***
แต่จากไปด้วย **เจตนา**
และนั่นเจ็บกว่ามาก
มันเจ็บกว่าการไม่มีตั้งแต่แรก

เพราะมันทิ้งคำถามไว้ให้เธอคิดซ้ำในคืนเงียบงัน

ว่าเธอทำอะไรผิด
ว่าเธอไม่น่ารักพอหรือเปล่า?
ว่าเธอพูดจาไม่สมกับวัย ไม่เหมือนเด็กทั่วๆไปหรือเปล่า

และที่น่ากลัวกว่านั้น—เธอไม่กล้าไปตามหาเขา
ไม่ใช่เพราะหาไม่เจอ
แต่เพราะกลัวว่าคำตอบจะทำลายทุกอย่างที่เคยรู้สึกมาตลอดชีวิต

แม้จะไม่เคยพูด แต่แคลลิโอพี*รัก*ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นธีโอฟีโลส และครอบครัว ซึ่งนั่นร่วมถึงลูกพี่ลูกน้องอย่างเซอซัส ที่แม้ไม่ได้เกี่ยวข้องทางสายเลือด— ใช่แน่นอน แคลลิโอพีรู้เรื่องนี้ดี ว่าเซอซัสไม่ใช่ผู้ร่วมสายเลือดของเธอ

แต่แล้วทำไมล่ะ
เขาเป็น ธีโอฟีโลส เป็น พี่ชาย ของเธอนี่นา

“ขอบคุณที่มาเป็นธีโอฟีโลสนะ”

เธอพูดแบบนั้นเพราะรู้สึกขอบคุณจากก้นบึ้งของหัวใจจริงๆ ขอบคุณที่เขาเป็น ธีโอฟีโลส ขอบคุณที่ยังเป็นพี่ชายที่เหลืออยู่ของเธอ แคลลิโอพีไม่เคยอยากให้ตัวเองเป็นที่หนึ่งของใคร หรือต้องการความรักและความเอาใส่ใจมากล้น ไม่เคยเลย

ขอแค่ ยังเป็น*พี่ชาย* ยังเป็น *ธีโอฟีโลส*
เท่านั้นก็พอ

ช่วงปลายเดือนมกราคม 1153

แคลลิโอพีไม่ได้เดินทางไปเที่ยวต่างประเทศบ่อยนัก แต่ตั้งแต่เข้าเรียนในโรงเรียนพระราชา โอกาสการออกเดินทางท่องเที่ยวของเธอก็มีมากขึ้นกว่าเดิม ความเป็นลูกสาวคนเดียวของแม่ทำให้แม่ค่อนข้างหวงเธอไม่น้อย แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เธอมีข้ออ้างว่า *พี่ชาย* เป็นคนพาไปนี่นา

คนในคณะท่องเที่ยวมีมากพอสมควร นอกจากลูกพี่น้องของเธอแล้ว ยังมีท่านหญิงเดสเดโมน่า ดราโกส (กรี๊ด) พี่จาซินตา พี่ไอจาห์ และพี่อโทรพอส ไหนจะมีท่านโอฟิเลียจากแอตลาส และการแนะนำการท่องเที่ยวจากพี่เจ้าหญิงคามิลเลียอีกต่างหาก

ต่างสถานที่ต่างวัฒนธรรม
นี่น่ะหรือประเทศที่พรากทะเลไปจากเอเธนส์

แคลลิโอพีค่อนข้างสนุกสนานในดินแดนดอกไม้พอสมควร เธอค่อนข้างตื่นเต้น ตื่นตาตื่นใจกับทุกสิ่งโดยรอบ การท่องเที่ยดำนานผ่านมาเกือบหนึ่งอาทิตย์ ก็ถึงวันที่ 26 ที่ *'เอเกอร์ อิกนาส'*

วันที่แคลลิโอพี***หงุดหงิด*** เป็นครั้งแรกที่มาเหยียบกิลดิเรก

ณ จตุรัสกลาง ผู้คนมากมายพากันเดินทางมาอาจจะด้วยความศรัทธา หรืออาจจะเป็นกลุ่มคนที่อยากจะเห็นความงดงามของภาพตรงหน้าเหมือนกับเธอ สีทองอร่ามของมนตราม่านหมอก ระยิบระยับเสียใจเกือบจะฝังอยู่ในใจของนักบวชจากดินแดนต่างศาสนาเสียแล้ว

แต่ก็แค่เกือบ

"อาเธอร์?"

เสียงเรียกดังขึ้น ในคราแรกแคลลิโอพีนึกอยากจะปล่อยผ่าน เพราะชื่อที่ไม่คุ้นหู แต่และสิ่งที่ทำให้แคลลิโอพีหยุดชะงักการก้าวเดิน คือร่างของลูกพี่ลูกน้องที่หยุดนิ่งไป ดวงตาสีชมพูดั่งพัดพารัดชาจึงหันไปมองด้วยความสงสัย

พี่ชายของเธอโดนหญิงชราสักคนดึงรั้ง
ด้วยแววตาที่เหมือน *รู้จักดี* เสียเหลือเกิน

แคลลิโอพีหงุดหงิด หงุดหงิดจนพาลทำให้ตัวเองไม่สบอารมณ์ตลอดเวลาหลังจากนั้น โดยที่เธอไม่รู้ว่าความหงุดหงิดนั้นเกิดจากอะไร เพียงแต่รู้ว่าเธอไม่พอใจเอาเสียเลย

หงุดหงิดเสียจนไม่อยากเห็นหน้าของญาติผู้พี่
แคลลิโอพีไม่ได้โง่ เธอห่างไกลจากความโง่ เธอรู้ดี
— มันคือความกลัว แต่กลัวอะไรล่ะ?
ไม่แน่ใจเหมือนกัน

---

14 กุมภาพันธ์ A.D.1153

หลังจากแอบหนีไปเที่ยวซาเรสกับพี่จาซินตาเพราะเรื่องเหล้าพันปีที่ไม่มีอยู่จริง(?) และในใจลึกๆ อยากจะหนีไปตั้งหลักจากสิ่งที่เธอกลัว ไม่นานนักนักบวชตัวน้อยแสนซนก็โดนลงโทษด้วยการกักบริเวณทั้งเดือนเป็นการลงโทษเสียได้

วันนี้เป็นวันเกิด
แคลลิโอพีไม่ได้จัดงานวันเกิดหรือมีเลี้ยงฉลองมาหลายปีแล้ว

เพราะงั้นก็เลยคิดว่าคงไม่มีอะไรที่จะพิเศษไปมากกว่า วันนี้อาหารที่ได้รับเป็นของโปรดเยอะขึ้น หรือได้รับไวน์ดีๆสักขวด แม้กระทั่งหนังสือดีๆสักเล่มก็เป็นเรื่องที่ดีแล้ว

เพราะงั้นเลยไม่คาดหวัง
“นก?”

ในมือของแคลลิโอพีมีนกอ้วน—ไม่สิ นกตัวน้อยตัวกลมๆ ขนของมันเป็นสีครามและสีขาว ดวงตาของมันเป็นดวงตาสีเพิร์ลอวากรีนประกายสดใส แคลลิโอพีจึงอดเงยหน้ามองผู้ให้ไม่ได้

เหมือนมาก
เหมือนเป็น*เซอซัส*ย่อส่วน

“สุขสันต์วันเกิด เห็นว่าเธออยากได้ใช่มั้ย?... เพราะงั้นก็ดูแลมันให้ดีละ”

แคลลิโอพีหัวเราะอยู่นาน หัวเราะจนน้ำตาแทบเล็ด ของมันแน่ที่เธอชอบสัตว์เป็นทุนเดิม ไม่ว่าจะสัตว์ตัวเล็กหรือสัตว์ตัวใหญ่ แต่นกนี่น่ะ คาดไม่ถึงเหมือนกัน
สุดท้ายจึงตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงตัวใหม่ที่ได้รับเป็นของขวัญวันเกิดว่า ***เซอซี***

ปีนี้เป็นวันเกิดที่ดีอีก*ปีนึง*

ช่วงเย็นแคลลิโอพีได้รับของขวัญวันเกิดอีกชิ้นเป็นการที่โทษกักบริเวณของเธอหมดลงแล้ว ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปเธอจะเริ่มกลับไปทำงาน ไปเที่ยวเล่น หรือไปทำหน้าที่ หลายๆอย่างที่ค้างคาไว้ได้แล้ว ทำให้คนที่ชอบออกไปข้างนอกเป็นทุนเดิมดีใจจนเธอนอนยิ้มทั้งคืน

ไว้เดี๋ยวพรุ่งนี้แวะไปขอให้พี่เซอซัสเลี้ยงเหล้าดีกว่า

เธอคิดแบบนั้น

.

.

.

.

โดยไม่คิดว่าวันเกิดเธอจะเป็นวันสุดท้าย
ที่จะได้เห็นหน้าของพี่ชายเป็นครั้งสุดท้ายที่*เอเธนส์*

---

28 กุมภาพันธ์ A.D.1153

แคลลิโอพีไม่ได้ข่าวคราวลูกพี่ลูกน้องของตัวเองมาเกือบสัปดาห์แล้ว
เธอเดินทางไปบ้านเกือบทุกหลังในเอเธนส์ของญาติผู้พี่แต่ไม่เจอแม้แต่เงา

เธอตั้งใจจะถามท่านอาของตัวเอง แม่ของเขา แต่พาลาดินเรอากลับต้องไปทำภารกิจ
ซึ่งเธอก็ไม่แน่ใจว่าคือที่ไหน

แคลลิโอพีไม่ชอบเลย เธอไม่ชอบเลยกับการที่ใครสักคนจะหายไปจากชีวิตโดยที่ไม่ได้บอกไม่กล่าวไม่ เธอไม่ได้ไม่ชอบ เธอ*เกลียด* มันเลยล่ะ

มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นเด็กคนนั้น
เด็กคนนั้นที่ตื่นมาพบว่าโลกของตัวเองกำลังแตกสลาย

ในห้องทำงานที่เปลวเทียนยังสั่นระริก ท่ามกลางกลิ่นควันหอมของสนซีดาร์ แคลลิโอพีนั่งนิ่งอยู่ลำพังบนพื้นหินเย็นยะเยือก สวมเพียงผ้าคลุมนักบวชที่ปลายชายเปื้อนเศษเขม่าถ่านเล็กน้อย ร่างกายของเธอไม่ไหวติง ทว่าสายตายังจับจ้องไปยังกรงไม้ประณีตบนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า กรงที่ภายในมีนกตัวสีครามตัวหนึ่งเกาะอยู่บนคานไม้ กลมตาใสสีเพิร์ลอวากรีนเหมือนกำลังจ้องเธอตอบด้วยความสงสัย

มันยังไม่รู้หรอกว่า คนที่ให้ตัวมันมากลับเธอ—หายไปแล้ว

เซอซัสไม่ปรากฏตัวตลอดทั้งวัน และในวันถัดมา เขาก็ยังไม่มา และวันต่อไป... จนแคลลิโอพีเริ่มรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดออกจากร่องเวลา ทุกเช้าที่ยังตื่นขึ้นมาโดยไม่เห็นเขา เป็นเหมือนการล้มอีกหนึ่งครั้งจากยอดหอคอยที่เธอพยายามปีนขึ้นไปเพื่อมองหาใครบางคน

เซอซัสไม่เหมือนเฮลิออส เธอรู้ เขาไม่ใช่คน*ขี้ขลาดตาขาว*แบบนั้น
แต่— ทำไมล่ะ?

เพราะชื่อ*อาเธอร์*นั่นหรอ
เพราะอาจจะมีความเป็นไปได้ที่จะเจอคนที่รู้จักตัวเองจริงๆหรอ
หรือที่แย่กว่านั้น ถ้าเจอครอบครัว *จริงๆ* ของตัวเองล่ะ

เฮลิออสที่มีเลือดเดียวกันหมุนเวียนในกายเดียวกับเธอยังทิ้งเธอไปได้เลย นับประสากับอะไรกับลูกพี่ลูกน้องที่นามสกุลผูกมัดให้เป็นครอบครัวล่ะ

จะหายไปกันหมดเลยหรือไง

ก่อนหน้า—คือเฮลิออส
ตอนนี้—เซอซัส

เธอกัดฟัน นิ้วขยำกระดาษ*รายชื่อ*แน่นจนได้ยินเสียงกระดาษยับ มันคมเหมือนกระจกแตก เหมือนอะไรในใจเธอแตกไปนานแล้วแต่เพิ่งรู้สึกถึงบาดแผล

บาดแผลที่ไม่มีเลือดไหล
แต่เหมือนเลือดกำลังเดือด
เหมือนจะกระฉูดออกมาจากเส้นเลือด
เป็นไฟ เป็นเถ้า

เธอรู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังจะ—
.
.
.
.

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ท่านแคลลิโอพีคะ... รายชื่อนักโทษมาถึงแล้วค่ะ”

เพียงแค่นั้น—เพียงถ้อยประโยคเดียว ความว่างเปล่าก็พัดผ่านดวงตาของแคลลิโอพี ราวกับวินาทีที่โลงหินถูกปิดลงหลังการเผาศพ ดวงตาดั่งพัดพารัดชาเป็นประกายระยิบระยับเป็นดั่ง*ปกติ*

เธอหันกลับไปยังกรงนกเพียงแวบหนึ่ง ก่อนจะเหยียดริมฝีปากออกเป็นรอยยิ้มบางเฉียบ เส้นผมสีชมพูคลอเคลียไหล่ ใบหน้าอาบแสงตะวันเช้าผ่านบานหน้าต่าง ริมฝีปากระบายรอยยิ้มบาง อ่อนโยน งามหมดจดราวกับเทพีแห่งฤดูใบไม้ผลิ —บริสุทธิ์ น่าเชื่อถือ ไร้มลทิน

“ขอบคุณนะคะ”

น้ำเสียงของเธอไพเราะ ก้องกังวาล
ราวกับชีวิตนี้ไม่เคยมีสิ่งใดที่จะสามารถทำให้เธอแตกสลายได้เลย

มือเรียวสวยเอื้อมไปคว้ากระดาษรายชื่อ รอยยิ้มงดงามค่อยๆปรากฏ พร้อมกับดวงตาเป็นประกายระยิบระยับมากกว่าเดิม

ยังมีสิ่งนี้ไงที่ไม่เคยทิ้งเธอ
แผดเผาและหายไป*ต่อหน้าต่อตา*

“ได้เวลาทำงานแล้วสินะคะ”

.
.
.

ติ๊งต่อง... ติ๊งต่อง... ระฆังดังใส
นักบวชผมชมพูเดินมาเร็วไว
ดวงตาพัดพารัดชาลุกพลัน
เปลวไฟนั้น ฮาเฮ~!
จุดไฟ! จุดไฟ! ให้บุปผาบาน!
แดงฉาน โชติช่วง สว่างวิญญาณ
นักโทษร้องไห้ น้ำตาไหลพลาง
แต่เพลิงคือทาง ฮาเฮ~!

เสียงสวดพร่ำร่ายประสานเป็นจังหวะราวบทเพลงโบราณ คลอไปกับเสียงบทเพลงที่เด็กๆร้องร่ำ เปลวไฟสีทองอำพันลุกวาบขึ้นรอบแท่นพิธี ม่านคลุมรัตติกาลปลิวไหวเบา ๆ จากสายลมร้อน *แคลลิโอพี* ยืนอยู่ตรงนั้น ในมือของเธอคือคทาแสนน่าเอ็นดูที่ไม่เข้ากับบรรยากาศเอาเสียเลย

ดวงตาสีพัดพารัดชาเจิดจ้า
งามราวดวงอาทิตย์ที่กำลังจะตก...แต่ไม่ยอมดับ
มันระยิบระยับ
ราวกับทุกเปลวเพลิงสะท้อนเข้าไปในม่านตา
จิตใจของเธอ ***สงบ*** อย่างน่าประหลาด

นักโทษถูกมัดอยู่ท่ามกลางเปลวไฟที่โหมกระหน่ำ แคลลิโอพียืนมองด้วยตาแทบไม่กระพริบ เธอเป็นแบบนั้นเสมอ วินาทีที่ใครถูกส่งเพื่อเข้าสู่อ้อมกอดของเทพี เป็นมักจะมองอยู่แบบนั้น *จนวินาทีสุดท้าย*

ริมฝีปากเธอเผยอยิ้ม
ราวกับเด็กหญิงที่เพิ่งได้รับของขวัญ
ราวกับว่า ความเศร้าโศกที่เคยอัดแน่น
—ถูกสวรรค์ปลดเปลื้องออกไปพร้อมเถ้าถ่านนั้นแล้ว

เสียงสวดยังดังต่อเนื่อง
คนรอบข้างยังเปล่งบทเพลง
แต่เธอไม่ได้ยินอะไรอีก

ในใจเธอ
ไม่มีความโกรธ
ไม่มีความเจ็บปวด
ไม่มีความผิด

มีเพียงไฟ
เพลิงที่เธอจุด
เพลิงที่กลืนอดีตทั้งหมด
และเพลิงที่ทำให้เธอกลับมา *ยิ้ม* ได้อีกครั้ง

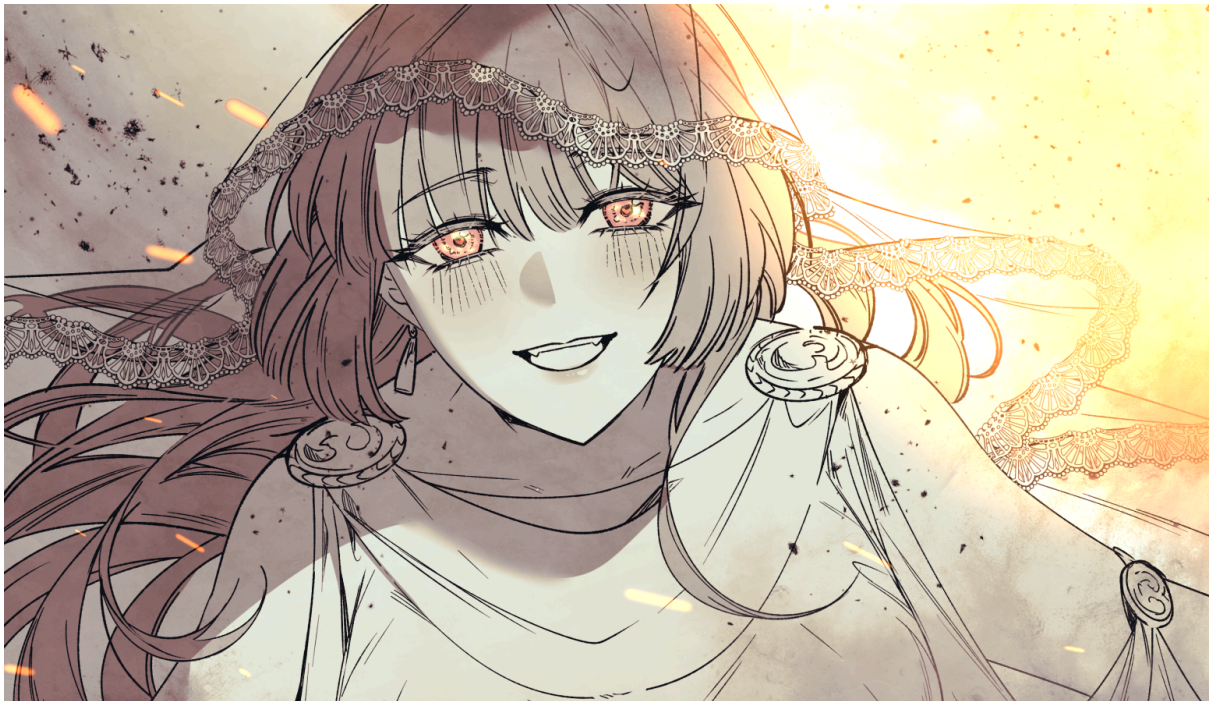

ท่ามกลางหมอกควันแห่งศรัทธา บนแท่นบูชาเปื้อนโลหิต เงาร่างในผ้าคลุมขาวชุ่มคราบกุหลาบคล้ำ ยืนสง่าเฉกเสาแห่งวิหาร
ดวงเนตรสะท้อนแสงอัคคี
*—**ไฟ** มิใช่เพียงการเผาผลาญ*
แต่คือ บทสนทนากับเทพเจ้า

เสียงสวดแผ่วเบาดุจบทกวีจากสวรรค์
ทว่าซ่อนเร้นปรารถนาเร่าร้อน ดั่งเปลวเพลิงลูบเลียเนื้อผู้พลีกรรม

เสียงกรีดร้อง—คือเพลงชำระบาป
กลิ่นหนังไหม้—คือกำยานสู่สวรรค์
หยาดน้ำตา—คือบรรณาการแห่งชีวิต

และเมื่อไฟผลิบาน
เถ้าธุลีที่คนเห็น
นางกลับเห็นเป็น บุปผาแห่งอัคคี
สำหรับนาง... เพลิงนี้มิใช่เพียงการทำลาย
แต่มันคือ อ้อมกอดพระเจ้า ที่พาวิญญาณคืนสู่แดนนิรันดร์

กวีนิรนาม แห่งเอเธนส์

จำนวนคำ	จำนวนตัวอักษร
2479	10828
คำ	ตัวอักษร

สรุปปิดเทอมของน้องแคลลิโอพี

- ไปเที่ยวกิลดิเรก แล้วไปเจอเหตุการณ์ว่าโอนี่ถูกทัก รู้แค่นี้ ที่เหลือสติแตกเองล้วนๆ (...) หลังจากนั้นเลยหนีไปเที่ยวซาเรสกับพี่จาจา สถานการณ์ที่ซาเรสเป็นยังไงบ้าง ยังไม่แน่ใน-
- กลับมาบ้านได้มีสัตว์เลี้ยงเพิ่มอีกตัว เป็นนกอ้วนที่หน้าตาคล้ายโอนี่จัง เลยตั้งชื่อว่า เซอซี พกมาโรงเรียนด้วยนะ *((เซอซีเห็นโหมดสติแตกไปแล้ว เลยชอบมองจั๊ดจิ้งเจ้าของ-))*
- เด็กมันมีปมโดนทิ้ง สติแตกง่ายกับเรื่องครอบครัว (เฉลยไปบ้างแล้วใน จาน1 / จาน2 / จานหมากกระดาน)
- ด้วยนิสัยแล้ว ต่อให้เจอคนอื่นก็จะไม่เผยด้านเอจจี้ให้คนอื่นเห็นแน่นอนจ้า (โอนี่จังแกโดนแน่)
- พิธีบูชายัญที่เอเธนส์ทำกันในพื้นที่เปิด ในอยู่โบริอาสแถวนั้นก็สามารถเห็นซีโบ้มๆบ้ามๆไฟฮุยเร่ฮุยแบบนอนสต็อปได้จ้า
- ขอบคุณรูปจากเคล้าๆ
- ไปเปิดเทอมได้แล้วโว้–